

РЕШЕНИЕ

№ 12

гр. Луковит, 17.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЛУКОВИТ в публично заседание на петнадесети август през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ВЛАДИСЛАВА АЛ.
ЦАРИГРАДСКА

при участието на секретаря И. Г. Д.
като разгледа докладваното от ВЛАДИСЛАВА АЛ. ЦАРИГРАДСКА
Административно наказателно дело № 20224320200116 по описа за 2022
година

Производството е по чл. 58б от ЗАНН

Образувано е по жалба от П. Г. Д. срещу Наказателно постановление (НП) № LUK – 218b НК-2/11.04.2022 г., с което на основание чл. 218б, ал. 1 НК му е наложена глоба в размер на 100,00 лв. за маловажен случай на престъпление по чл. 207, ал. 1 НК, за което прокурорът е отказал да образува досъдебно производство.

В жалбата Д. изтъква като основание за отмяна на наказателното постановление обстоятелствата, при които намерената вещ – мобилен телефон, се озовал в него. Твърди, че телефонът е бил до кафе – машина, под пейка, където бил намерен от малолетния му син. Заявява, че веднага щом бил потърсен от полицията, върнал вещта, за което бил съставен протокол.

В съдебно заседание П. Д. се явява лично и дава обяснения по случая – вкъщи опитал да стартира телефона, но не успял и го оставил на детето да си играе с него, като си казал – Ако ме потърсят, ще го предам. – като и направил. Не го предал първоначално, защото приел, че телефонът е без стойност. Съдът, след като обсъди и прецени поотделно и в тяхната съвкупност събраните по делото доказателства, намира за установено следното **от фактическа страна:**

Жалбоподателят П. Д. е семеен, с едно дете, живее в гр. Я., работи, не е осъждан, не е наказван по административен ред за деяние против собствеността.

На 6.11.2021 г. по обяд жалбоподателят П. Д. пътувал със семейството си със собствения му автомобил марка „Ш.“ с рег.№ ***** към с. Дъбен, където често гостували при майката на съпругата му. Около 14:00 часа спрял лекия автомобил на пътното платно пред кметството на село Дъбен, за да си купи напитка от вендинг-автомат, а до него били съпругата му и малолетния му син – Е., тогава на 3 години, който намерил мобилен телефон, оставен на близката пейка – марка HUAWEI P30, който не бил в добър външен вид, имал пукнатина.

Жалбоподателят се огледал за хора наоколо, но като не видял никого, решил да вземе телефона, за да опита по-късно да издири собственика му.

В същия ден, към 19 часа опитал да избере собствения си мобилен номер, използвайки интернет приложение, но неуспешно поради защити на телефона. На следващия ден – 7.11.2021 г. Д. сложил собствената си СИМ карта в телефона и опитал да избере номера за спешни повиквания 112. Поради неуспешност на повикванията и да установи някаква връзка с притежателя му, Д. решил при следващо посещение в с. Дъбен да попита дали някой не е загубил телефон.

П. Д. забравил за вещта, докато не бил потърсен от полицейски служител в хода на проверка по сигнала на собственика – г-жа Е.С., която се оплакала в полицията на 10.11.2021 г., че телефонът ѝ бил откраднат. При получаване на обаждането от полицейския служител, веднага потвърдил, че телефонът е у него и на 3.12.2021 г. се явил доброволно в сградата на РУ Я., за да го предаде, за което бил съставен и протокол.

От представените документи от собственика е видно, че телефонът е бил закупен на 18.09.2019 г., както и че през 2020 г. е претърпял значителен ремонт, заради счупен дисплей и удари по корпуса.

Материалите по полицейската преписка били изпратени на прокурора, който с постановление от 21.03.2022 г. отказал да образува досъдебно производство, приемайки, че П. Д. е извършил престъпление по чл. 207, ал. 1 НК, но поради това, че стойността на предмета на престъплението е под 2 минимални работни заплати и е върнат, следва да се приложи чл. 218б НК и

да се ангажира административно-наказателната отговорност на извършителя от началника на РУ Луковит. Прокурорът е разпоредил копие от постановлението за отказ да се изпрати само на жалбоподателката – собственик на телефона.

В мотивите на прокурорския акт е прието за установено, че малолетния син на П. Д. му е дал процесния телефон, който намерил на пейката. Прието е още, че Д. е взел телефона и го е *ползвал* до 3.12.2021 г.

В наказателното постановление, издадено въз основа на прокурорското постановление за отказ, е посочено, че в процеса на проверката било „установено, че посочената *вещ* е *попаднала случайно* в лицето П. Г. от гр. Я., като телефонът бил намерен от малолетният му син...”

По доказателствата:

Гореописаната фактическа обстановка се установява от събраните доказателства в полицейската и прокурорска проверка – докладни записки, протокол за доброволно предаване, сигнал, писмени обяснения, сервизни поръчки, вещественото доказателство – видеозапис от охранителната камера, възпроизведен в съдебно заседание, показанията на полицейския служител, извършвал проверката М. Б., и обясненията на жалбоподателя П. Д.. По доказателствата няма спорове, поради което е не следва да се подлагат на отделен задълбочен анализ.

По правото:

Съдът служебно извърши проверка за законосъобразност на производството и констатира тежко процесуално нарушение, довело до ограничаване на правото на защита на нарушителя.

В конкретния случай административнонаказателното производство е образувано в хипотезата на чл. 36, ал. 2 ЗАНН – без да има съставен АУАН, въз основа на прокурорския отказ за образуване на досъдебно производство. Прокурорският акт – постановлението за отказ да се образува досъдебно производство, не е връчван на П. Д., посочен с него за извършител на престъпление по чл. 207, ал. 1 НК. Първия момент, в който лицето е узнало за това обвинение, е едва с наказването му от началника на РУ Луковит. По този

начин Д. е абсолютно лишен от възможността да узнае пределите на фактическото обвинение срещу него и правната му квалификация, което обичайно се гарантира чрез съставянето и предявяването на АУАН на нарушителя. Правата на лицето, което в случая дори е посочено за извършител на престъпление, биха били в достатъчна степен охранени, ако лицето е било привлечено като обвиняем в случай, че е имало образувано досъдебно производство. След като прокурорът е решил на по-ранен етап, преди да привлече към отговорност лицето, да откаже да образува, защото счита за доказано, че има извършено престъпление и то е извършено от П. Д., но поради допълнителните условия следва да се ангажира административнонаказателната му отговорност, то прокурорският акт е следвало да бъде връчен и на посочения за извършител или в последващия етап. Като това не е сторено от прокурора, наказващият орган е следвало да разпорежи да се състави АУАН, който да изпълни обичайната си функция и да даде възможност на лицето да узнае за обвинението срещу него и за възможността да се защити.

Първият официален акт на властта, в който П. Д. е посочен за извършител на престъпление по чл. 207, ал. 1 НК, е и актът, с който е наказан – обжалваното наказателно постановление, което дори няма съответствие между фактическите твърдения и тяхната правна оценка.

Посочено е, че проверката е установила, че телефонът е **попаднал случайно** в П. Д., след като бил намерен от малолетния му син, след който той го **ползвал** до 3.12.2021 г.

Това му поведението е прието, че е в нарушение на чл. 207, ал. 1 НК.

Съгласно чл. 207, ал. 1 от Наказателния кодекс *„Който намери чужда движима вещь и в продължение на една седмица не съобщи за нея на собственика, на властта или на този, който я е загубил, се наказва с глоба от сто до триста лева.“*

Процесуалната годност на обвинението в извършване на престъпление по посочения текст на закона изисква да има твърдения, че П. Д. е намерил чужда вещь и не е съобщил за нея в рамките на 1 седмица. Такива факти не се твърдят нито от прокурора с отказа му, нито от наказващия орган – напротив, изрично е посочено, че не Д., а неговото дете е намерило вещта.

Очевидно е, че са смесени фактическите състави на чл. 207, ал. 1 НК

(намирането и не съобщаването за чуждата вещ) и на чл. 207, ал. 2 НК, който криминализира *противозаконното присвояване на чужда вещ, която е попаднала у него случайно или по погрешка*.

Втората алинея на чл. 207 изисква наличието на присвоително намерение, каквото в случая не се твърди, а и няма обвинение по този текст.

Така се налага изводът, че обжалваното наказателно постановление е незаконосъобразно освен поради процесуалните нарушения, но и поради несъставомерност на описаното в обстоятелствената му част поведение.

Отделно от горното и за пълнота, следва да се посочи, че един от съществените факти, посочен в постановлението, е неверен, а именно това, че от 6.11.2021 г. до 3.12.2021 г. П. Д. е ползвал процесния телефон. В тази насока не само че няма данни, но има изрични доказателства за обратното.

От докладната записка на инспектор М. Б., изготвена въз основа на информация, получена от мобилния оператор по реда на Закона за електронните съобщения (впоследствие унищожена), е посочено, че Д. е използвал телефона само два пъти, опитвайки в деня на намирането на телефона да осъществи контакт чрез СИМ-картите на собственика връзка със своя номер, а след това на 7.11.2021 г. от собствената си СИМ-карта е опитал да осъществи обаждане към системата за спешни повиквания 112.

Това двукратно използване на телефона е единствено в подкрепа на заявеното от жалбоподателя, че е опитал да установи кой е собственика на телефона, но не и да се направи извод за ползването му, още по-малко с присвоително намерение, ако се твърди приложимост на чл. 207, ал. 2 НК.

Цялостното кооперативно поведение на Д., социалното му положение – трудово ангажиран образован човек, семеен, недобрият външен вид и вероятно много ниска стойност на вещта (неустановена от обвинението, но при наличие на достатъчно данни в тази насока – нисък клас производител, стар модел на повече от 2 години, със сериозни повреди) мотивират съда изцяло да кредитира обясненията му за това, че е забравил за вещта.

Горните съображения на съда водят до решаващия извод, че са налице и двете отменителни основания, посочени в чл. 63, ал. 3, т. 1 и т. 2 ЗАНН – неправилно е приложен материалния закон (поради това, че няма доказателства за извършено престъпление по чл. 207, ал. 1 НК) и в административнонаказателното производство е допуснато съществено

нарушение на процесуалните правила (не е било осигурено правото на нарушителя да узнае за обвинението срещу него, както и неяснотата в самото НП и противоречието между факти и правна квалификация).

Поради това, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление (НП) № **LUK – 218b НК-2/11.04.2022** г., с което на основание чл. 218б, ал. 1 НК на П. Г. Д. с ЕГН ***** от гр. Я., ул. „И.“ №** е наложена глоба в размер на 100,00 лв. за маловажен случай на престъпление по чл. 207, ал. 1 НК

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд Ловеч в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Луковит: _____